

POSTANOWIENIE

28 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 28 marca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R.M. i E.U.

przeciwko Bank w W.

o ustalenie i zapłatę

na skutek skargi kasacyjnej Bank w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 5 października 2023 r., I ACa 649/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz R.M. i E.U.
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami
w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu
świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach, którym oddalono apelację skarżącego w sprawie o ustalenie i zapłatę z powództwa E.U. i R.M.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W ocenie banku potrzeba taka dotyczy art. 481 § 1 i 2 k.c. w zakresie, w jakim wspomniane unormowania mogą być stosowane do świadczeń pieniężnych wyrażonych w walucie obcej.

Skarżący wyraził przy tym zapatrywanie, że świadczenia w walutach obcych nie powinny wiązać się z odsetkami w takiej samej wysokości jak świadczenia w walucie polskiej. Przedstawił również kilka orzeczeń sądów powszechnych, które rozbieżnie oceniały tę kwestię, oraz zwrócił uwagę na – mający w jego przekonaniu znaczenie dla sprawy – wyrok SN z 19 kwietnia 2007 r., I CSK 4/07. Wszystkie orzeczenia, w których wyrażono pogląd proponowany przez pozwanego, zapadły w tym samym sądzie.

Potrzeba, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., oznacza, że określony przepis, istotny z punktu widzenia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, może być rozumiany na różne sposoby, a orzecznictwo i nauka prawa albo nie wypracowały w tym przedmiocie żadnego poglądu, albo prezentują rozbieżne stanowiska. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno w takim wypadku zawierać wskazanie, które przepisy wymagają wykładni i na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich rozumieniem lub rozbieżnościami w ich stosowaniu (zob. postanowienia SN z: 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09 oraz 24 kwietnia 2018 r., II CSK 743/17).

Rozbieżność w orzecznictwie sądów powinna natomiast zostać wykazana przez przywołanie judykatów, w których odmienne rozstrzygnięcia zapadły

w stanach faktycznych nieróżniących się od siebie w relewantny prawnie sposób (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2015 r., III CSK 59/15). Nie zawsze jednak o występowaniu omawianej przyczyny kasacyjnej świadczy fakt wyrażenia w orzeczeniu stanowiska odmiennego od poglądu dominującego. Jest bowiem jasne, że, wobec skali działania wymiaru sprawiedliwości, w którym rozpoznawane są miliony spraw rocznie, zdarzają się rozstrzygnięcia oczywiście wątpliwe lub wręcz nietrafne. Zidentyfikowanie orzeczenia odchodzącego od zasadniczego nurtu judykacyjnego (a nawet grupy takich orzeczeń, zwłaszcza gdy wydane zostały w jednym sądzie – jak miało to miejsce w sprawie) nie musi zatem świadczyć o istnieniu rozbieżności w orzecznictwie.

W sprawie nie zachodziła potrzeba wykładni art. 481 § 1 i 2 k.c. Okoliczność, że przywołane unormowania odnoszą się do wszelkich świadczeń pieniężnych, także wyrażonych w walucie obcej, wprost wynika bowiem z treści tych przepisów. W świetle art. 481 § 1 k.c. nie ma wątpliwości, że każde roszczenie pieniężne, w razie opóźnienia w jego spełnieniu, rodzi roszczenie o uiszczenie odsetek ustawowych za opóźnienie. Skoro przepisy nie różnicują stawki odsetek w zależności od waluty, to oczywiste jest, że w każdym wypadku stosowana jest stawka określona art. 481 § 2 k.c.

Wniosek ten znajduje także potwierdzenie w wynikach wykładni historycznej. Dawniej rozporządzenia Rady Ministrów wydawane na podstawie art. 359 § 3 k.c. istotnie (w pewnych okresach) przewidywały różną wysokość odsetek w zależności od tego, czy dana suma wyrażona była w pieniądzu polskim czy w walucie obcej. Analogiczne rozwiązanie nie funkcjonuje jednak obecnie (i nie zawsze stosowano je w okresie obowiązywania art. 359 § 3 k.c.), co wspiera wyrażony wyżej wniosek o zakresie zastosowania art. 481 k.c. Sam skarżący dostrzega zresztą, jak się zdaje, że *in casu* powodom należą się jakieś odsetki. Krytykując zastosowanie w sprawie art. 481 § 2 k.c., nie proponuje jednak innego, alternatywnego względem tego unormowania, źródła, na podstawie którego można byłoby określić ich wysokość.

Kierując się przedstawionymi względami, sąd najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone

w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[SOP]

[r.g.]